

Η ΚΛΗΣΗ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ (Λουκ. 5, 1-11)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στη Λυγιά, στις 27/9/1998)

1. Η σωστή στάση απέναντι στο Θεό

Ακούσαμε στο Ευαγγέλιο, ότι ενώ ο Χριστός περιπατούσε στην παραλία της Τιβεριάδος, βρήκε κάποιους ψαράδες να φτειάχνουν τα δίχτυα τους μετά το βραδυνό ψάρεμα. Τους λέει:

-Τι κάνετε; Πώς πήγατε;

-Κοπιάσαμε όλη τη νύχτα, απάντησαν, αλλά δεν πιάσαμε απολύτως τίποτα.

Ο Χριστός ανέβηκε στο караβάκι τους που ήταν κοντά στην ακτή και από εκεί άρχισε να μιλάει στους ψαράδες και στους άλλους ανθρώπους που είχαν μαζευτεί στην παραλία. Τους έκανε μία ωφέλιμη διδασκαλία. Όταν τελείωσε, είπε στον Πέτρο που του είχε παραχωρήσει το караβάκι:

-Ρίξε τώρα το δίχτυ σου να πιάσεις κανά ψαράκι, για την καλωσύνη που έκανες.

Απάντησε ο Πέτρος:

-Κύριε, όλη τη νύχτα κοπιάσαμε, που είναι και η ώρα να πιάσουμε ψάρια και δεν πιάσαμε τίποτα. Μια όμως και το λες, θα το κάνω. Ας είναι ημέρα, που δεν πιάνουν τίποτε. Θα το ρίξω πάλι το δίχτυ. Και με την βοήθεια του Θεού ο,τι γίνει.

Πραγματικά, πήγε και το έρριξε και έπιασε τόσα ψάρια, που δεν χωρούσαν στο караβάκι. Και φώναξαν ένα άλλο καΐκι να ρθει να βάλουν και σ' αυτό από τα ψάρια που είχαν πιαστεί με ενέργεια θεϊκή.

Τότε ο Πέτρος έκανε τη σκέψη: «Μα τι συμβαίνει; Όλη τη νύχτα, δεν έπιασα τίποτα και τώρα, ώρα που δεν είναι για ψάρια, ρίχνω κατά την εντολή αυτού του ανθρώπου το δίχτυ και πιάνει τόσα ψάρια που δεν τάχα δει ούτε στον ύπνο μου... Τι είναι αυτός ο άνθρωπος;».

Πήγε κοντά στο Χριστό, τον προσκύνησε και του είπε:

-Έξελθε απ' εμού Κύριε. Κατέβα από την βάρκα μου. Εγώ δεν είμαι άξιος να σε έχω κοντά μου. «Έξελθε απ' εμού Κύριε, ότι εγώ άνθρωπος αμαρτωλός ειμι».

Τι έκανε ο Πέτρος, όταν είδε τα ψάρια και κατάλαβε ότι δεν πιάστηκαν κατά φυσική τάξη, αλλά τα μάζεψε το θέλημα του Θεού; Η εντολή και η θέληση Ενός, που τον νόμιζε απλά άγιο; Έκανε ο απόστολος Πέτρος μία σύγκριση με τον εαυτό του. Δεν έμεινε στα «έξω». Δεν κόλλησε τα μάτια του στα ψάρια, ούτε άρχισε να τρίβει τα χέρια του και να λέει: «Αμάν. Ψάρια, ψάρια, ψάρια. Ε, λεφτά που θα πάρουμε σήμερα!» Αλλά τι έκανε; Από την στιγμή που πήρε το μήνυμα ότι έχει μπροστά του άνθρωπο του Θεού, κοίταξε τα «μέσα» και είδε ότι δεν ήταν άξιος ούτε τέτοιας δωρεάς, ούτε να συναντήσει άνθρωπο του Θεού. Γι' αυτό είπε:

«Έξελθε απ' εμού Κύριε». Δεν μπορώ να έχω εγώ καμιά σχέση με σένα. Δεν είμαι όπως με θέλεις. Εγώ είμαι άνθρωπος αμαρτωλός.

2. Στο Θεό δεν πάμε όπως-όπως

Ας πάμε πιο παλαιά. Ο Ιακώβ, γιός του πατριάρχη Ισαάκ, ταξίδευε από την Παλαιστίνη στη Μεσοποταμία. Πήγαινε στο σπίτι του παππού του. Στο δρόμο νύχτωσε και ξάπλωσε να κοιμηθεί. Και είδε ένα όραμα. Μία σκάλα που ξεκινούσε από το προσκέφαλό του και έφτανε στον ουρανό. Στην κορυφή της σκάλας, στεκόταν «ο Θεός των Πατέρων ημών». Και πάνω στη σκάλα, ανέβαιναν και κατέβαιναν οι άγγελοι του Θεού που δοξολογούσαν τον Κύριο της δόξης. Σηκώθηκε ο Ιακώβ και είπε: «Δεν το ήξερα. Νόμιζα πως ο τόπος αυτός είναι ένας συνηθισμένος τόπος. Αλλά δεν είναι. Αυτός ο τόπος είναι πύλη του ουρανού». Δεν τόξερα. Αν το ήξερα, δεν ξάπλωνα εδώ κάτω. Γιατί το κορμί μου είναι μολυσμένο από την αμαρτία. Και δεν κάνει εμείς να μολύνουμε τους άγιους τόπους. Αλλά δεν το ήξερα...

Να κάνουμε την καλή σκέψη: «Μήπως έτσι το σκεπτόταν και ο Πέτρος; Όπως το σκεπτόταν και ο Ιακώβ;» Να μην πούμε: «Ε, δεν είναι και έτσι, μη την παίρνουμε την ευλάβεια τόσο σοβαρά».

Ας δούμε μια άλλη ιστορία:

Ο Μωυσής ήταν στο Σινά και έβοσκε τα πρόβατα του πεθερού του.

Ξαφνικά βλέπει απέναντί του ένα βάτο ζωσμένο στις φλόγες ώρα πολλή. Αλλά

δεν καιγόταν ούτε ένα φύλλο του. Έμενε το ίδιο, καταπράσινο. Πλησίασε να δει. «Τι είναι τούτο εδώ; Δεν είδα ποτέ φωτιά και να μην καίει ο,τι βρει. Τίνος είναι παρουσία; Πάω να δω»

Και κάνοντας να πλησιάσει ακούει από μέσα από τις φλόγες την φωνή του Θεού των Πατέρων:

-Μην πλησιάζεις στον τόπο αυτό Μωυσή. Γιατί ο τόπος που βρίσκεσαι είναι άγιος. Βγάλε πρώτα τα παπούτσια σου και μετά έλα να με δεις.

Τι του είπε ο Θεός αδελφοί μου; Ξέρεις ο τόπος είναι άγιος. Κοντά στο Θεό δεν πάει κανείς όπως-όπως, όπως μπαίνει στο καφενείο, στο μπακάλικο, στην κουζίνα του. ...

Την παλιά εποχή οι πιο πολλοί δεν είχαν παπούτσια. Και όσοι είχαν τα φορούσαν σπάνια. Στις οδοιπορίες τα έδεναν στον ώμο τους. Όταν έμπαιναν σε κατοικημένο μέρος τα φορούσαν, γιατί ήθελαν να φανούν οι ταλαίπωροι ότι κάτι είναι και αυτοί. Αφού... έχουν και παπούτσια.

Να γιατί είπε ο Θεός στον Μωυσή:

-Βγάλε τα παπούτσια σου. Κοντά στο Θεό δεν πάνε οι άνθρωποι με το φρόνημα ότι «κάτι είναι». Στο Θεό κοντά πάνε με ταπείνωση. Σώματος ταπείνωση, εξωτερική. Αλλά και εσωτερική. Προπαντός εσωτερική.

Αν στο Μωυσή για την βάτο που καιγόταν, είπε ο Θεός αυτά τα λόγια, φανταστείτε τι λέει σε μας, που μπαίνουμε στην Εκκλησία για να δούμε τον Χριστό. Πού τον βλέπουμε; Στη Θεία Ευχαριστία που είναι ο Χριστός επάνω στο Σταυρό. Και μας δίνει το σώμα του και το αίμα του για να το γευθούμε με πίστη, με καθαρή καρδιά, για να αγιαστούμε, να σωθούμε, να καθαριστούμε από κάθε αμαρτία. Τα ακούσατε τα λόγια: «Λάβετε φάγετε, τούτό μου εστι το σώμα, το υπέρ υμών κλώμενον». Για σας έγινε κομμάτια εις άφεσιν αμαρτιών. «Πίετε εξ αυτού πάντες». Αυτό είναι το αίμα μου. Χύθηκε πάνω στο Σταυρό και χύνεται εις τους αιώνες μέσα στα άγια Ποτήρια της Εκκλησίας, «εις άφεσιν αμαρτιών και εις ζωήν αιώνιον».

Τι σημαίνει καθαρισμός από τον μολυσμό της αμαρτίας; Και γιατί τον καθαρισμό αυτό τον έχουμε τόσο πολύ ανάγκη;

Κάποια φορά, σκοτώθηκε ένας νέος. Και αυτός που ήταν χαρά, καύχημα και ελπίδα των γονέων του, βρέθηκε μετά από μέρες μισοσαπισμένος· να βρωμάει. Το πήραν το παιδί να το κηδεύσουν και όλοι στεκόντουσαν μακριά, ξέροντας ότι όταν σαπίσει το σώμα, έχει μία δηλητηριώδη ουσία που λέγεται πτωμαΐνη. Και υπάρχει κίνδυνος, έτσι κάνεις και ακουμπήσεις το πτώμα να δηλητηριαστείς και να πεθάνεις. Τόσο φοβερό δηλητήριο είναι η πτωμαΐνη.

Αλλά η ταλαίπωρη μητέρα του, ξέφυγε από αυτούς που την κρατούσαν και όρμησε να φιλήσει για τελευταία φορά το παιδί της. Και το φίλησε.

Την τραβήξαν οι άνθρωποι σαν τρελλοί, από πάνω του. Αλλά το κακό είχε γίνει. Η πτωμαΐνη είχε δηλητηριάσει την μητέρα, και μετά από λίγο πέθανε. Γιατί; Γιατί ένα παλληκάρι, άγγελος ομορφιάς και λεβεντιάς είχε μεταβληθεί σε μολυσματική εστία. Και εάν πήγαιναν ανυποψίαστοι οι άνθρωποι να τον φιλήσουν, θα πέθαινε ολόκληρο το χωριό. Να τι είναι η μολυσματική εστία που την καταλαβαίνουμε με τις αισθήσεις μας και μολύνει το σώμα μας και το σκοτώνει! Κάπως έτσι μας μολύνει η αμαρτία και μας νεκρώνει πνευματικά, έστω και αν δεν το συνειδητοποιούμε.

Διαβάζουμε στους βίους των αγίων: Μια φορά περπατούσε ένας άγιος και δίπλα του πήγαινε ο άγγελος φύλακός του. Και αισθανόταν χαρά και αγαλλίαση ο άγιος βλέποντας αισθητά την παρουσία και την προστασία του Κυρίου. Εμείς βέβαια, δεν τον βλέπουμε τον άγγελο φύλακά μας. Όμως είναι κοντά μας. Γι' αυτό να μη φοβόμαστε και να μην απογοητευόμαστε.

Ενώ περπατούσαν, συνάντησαν ένα ψόφιο σκυλί που έβγαζε αφόρητη δυσωδία. Ο άγιος καλόγερος, έκανε ένα μεγάλο κύκλο και απομακρύνθηκε πολύ για να γλυτώσει από την δυσωδία. Αλλά όταν γύρισε να δει τι κάνει ο άγγελος, τον είδε να βαδίζει ίσα στο δρόμο του και να περνά πάνω από το σκυλί. Και είπε μέσα του: «Εμ, βέβαια, άγγελος είναι. Δεν τον επηρεάζει αυτή η βρώμα. Αλλοίμονο σε εμάς τους ταλαίπωρους ανθρώπους που είμαστε χώμα και τέτοια πράγματα μας βλάπτουν».

Συνέχισαν τον δρόμο τους και να· συναντάνε έναν άνθρωπο ωραιότατο εξωτερικά, ντυμένο ωραία ρούχα και αρωματισμένο με ευωδιαστά αρώματα. Ο καλόγερος, που είχε υποφέρει από την βρώμα του ψόφιου σκυλιού ανάπνευσε βαθιά για να μπει αισθανθεί λίγη ευωδία. Έπειτα έρριξε μια ματιά στον άγγελο και τον βλέπει να κρατάει την μύτη του και το στόμα του κλειστό.

-Τι συμβαίνει; Τον ρώτησε. Γιατί στο σκυλί δεν έκανες τίποτα τέτοιο και εδώ κάνεις;

Του λέει ο άγγελος:

-Η βρώμα του σκυλιού ήταν φυσική. Δεν με πειράζει. Και η ευωδία των αρωμάτων δεν με συγκινεί. Εγώ τώρα μυρίζομαι την δυσωδία της ψυχής του. Και κοντεύω να σκάσω από την δυσωδία των αμαρτιών του.

Τι διαφορά του αγγέλου με εμάς! Που τρέχουμε όπου μυριστούμε αμαρτία. Και καμιά φορά την έχουμε καύχημα.

Αδελφοί. Η αμαρτία είναι μολυσματική εστία. Και άμα την αφήσεις, βρωμάει

όλο και περισσότερο. Όπως το πτώμα. Έτσι είναι η ανεπιμέλητη αμαρτία, που δεν φροντίζουμε να την σταματήσουμε.

3. Απόφαση και εργασία

Όταν ο Πέτρος είπε στο Χριστό: «φύγε από κοντά μου Κύριε γιατί είμαι αμαρτωλός», ο Χριστός του απάντησε: «Μη φοβάσαι. Δεν είμαι εδώ για να σε κατακρίνω. Καλύτερο θέλω να σε κάνω. Όπως εσύ πιάστηκες στο δίχτυ του Θεού, έτσι σε θέλω και σένα. Να γίνεις αλιέας ανθρώπων. Να ψαρεύεις ψυχές. Όχι για το τηγάκι, αλλά για τη Βασιλεία του Θεού»

Όποιος πιστεύει στο Θεό έχει στόμα ανοιχτό, που μιλάει για τον Θεό. Όποιος αισθάνθηκε το έλεος του Θεού, μιλάει για το έλεος του Θεού. Και όποιος δοκίμασε την χαρά της ελπίδας της Αναστάσεως, μιλάει για την Ανάσταση.

Με τον τρόπο αυτό ο καθένας μιλώντας για τον Θεό, γίνεται απόστολος του Χριστού. Και «ψαρεύει» για τη Βασιλεία του Θεού...

Να ένα ωραίο μήνυμα του σημερινού Ευαγγελίου: «Βάλτε τελεία και παύλα στην αμαρτία και πείτε: Κύριε, δεν είμαι άξιος να είμαι κοντά σου. Πρέπει να καθαριστώ. Πρέπει να καταλάβω την ευσπλαχνία σου, το έλεος σου, την ελπίδα της αναστάσεως». Και να αρχίσουμε να δουλεύουμε πνευματικά πάνω στον εαυτό μας, γιατί τίποτε δεν θα μας ωφελήσει αν τελικά δεν αξιωθούμε της αιώνιας ζωής και χαράς και δεν βρεθούμε κοντά στην Παναγία, κοντά στους αγίους και προπαντός κοντά στον πολυεύσπλαγχο σωτήρα και Κύριό μας Ιησού Χριστό. Αμήν.-